

Loučeňský občasník

Občasník Speciál

Vážení čtenáři,

Už v minulém čísle jsme vás informovali o připravovaném zvláštním vydání Občasníku, které bude zaměřeno čistě jen na komunální volby.

Všichni určitě chceme, aby si Občasník uchoval svou nestrannost a objektivitu a byl názorovou platformou všech občanů obce. Proto v letošních důležitých volbách do obecního zastupitelstva poskytneme všem kandidujícím stranám a sdružením rovnou příležitost. Každému uskupení bude dán v zářijovém čísle k dispozici stejný prostor (rozsah stran) a každému budou položeny naprosto stejné otázky. Ty sestaví redakce Občasníku na základě podnětů veřejnosti. Ty pak roztřídíme do

tematických okruhů tak, aby otázky pokryly důležité oblasti života obce. Otázky by měly být zformulovány zhruba do konce srpna, aby kandidující měli dostatek času se k nim vyjádřit.

Občasník Speciál chceme vydat v průběhu měsíce září tak, aby ho občané měli k dispozici zhruba tři týdny před volbami. Svoje zastupitele si volíme a máme nárok znát jejich názory.

Vyzýváme proto už nyní naše čtenáře, aby nám posílali své dotazy a zapojili se do předvolební diskuse. K tomuto účelu byla zřízena nová elektronická adresa: redakceobcasnik@post.cz

Redakce

Vážení spoluobčané,

jak je již zvykem, chtěla bych Vás v úvodu našeho Občasníku v kostce seznámit s děním v městyse Loučeň.

V oblasti výstavby a rozvoje městyse

- Ulice Strupkova je již opravena, a to včetně veřejného osvětlení. Nyní jen čekáme na proplacení dotace z Ministerstva pro místní rozvoj.
- Prodloužení vodovodu a kanalizace a intenzifikace čističky odpadních vod: hlavní řady v části Na Vinici až k horní části Studec, od ČOV do Studeček, celé Studečky a trasa ze Studeček do Studec jsou položeny. Část přípojek je již také zrealizována (bližší informace najdete na stránkách městyse Loučeň).
- Zpevněné plochy u úřadu a KD jsou hotové, část chodníku a autobusové zastávky jsou také dokončeny a do provozu veřejné dopravy budou oficiálně přesunuty do konce měsíce června.
- Stavba mateřské školy byla zahájena zatím z vlastních zdrojů, ale už jsme zažádali na IROP o dotace z programu na navýšení kapacity ZŠ a MŠ. Na tuto nezbytně nutnou stavbu jsme schválili i přijetí úvěru.
- Kulturní dům je před dokončením – řeší se venkovní opravy a terénní úpravy. Tato budova i během oprav zůstala v provozu a uskutečnily se zde akce jako jarní výstava, setkání seniorů, školní akademie. Na opravu parket (předpokládaná cena je nyní cca 260 000 Kč) a na nové vnitřní vybavení se budeme snažit získat peníze z nově vyhlášených dotačních programů.
- Za budovou sokolovny je nově umístěno kryté pódium (stage) a skladové prostory (nahradí prostory zbouraného objektu „Likus“ u školy). Scénu budou moci celoročně využívat všechny spolky.
- V budově školy bude v průběhu prázdnin vybudován bezbariérový přístup do všech pater díky montáži schodišťové plošiny.
- Ve zdravotním středisku v ordinaci MUDr. Kejhy byla položena nová podlaha.
- Proběhly vnitřní i venkovní opravy budovy průmyslového zboží a prodejna je již v provozu.
- Za finanční podpory Ministerstva obrany byla zahájena obnova pomníku obětem 1. a 2. světové války. Oprava by měla být

dokončena v září 2022.

– Územní plán: Dne 2. května proběhlo společné jednání k novému územnímu plánu. Byla nám doručena řada připomínek od veřejnosti a vlastníků pozemků, za které děkujeme. Je patrné, že o nový územní plán se veřejnost živě zajímá.

Všechny připomínky budou pečlivě vyhodnoceny a případně zapracovány.

Nyní čekáme na doručení posledních stanovisek a na vyjádření dotčených orgánů, které si na jejich vydání vyžádaly prodloužení lhůty.

Zároveň připravujeme jejich vyhodnocení společně s pořizovatelkou Ing. Morávkovou (MěÚ Nymburk) a se zpracovatelem územního plánu arch. Michalem Petrem (ARCHUM architekti). Součástí vyhodnocení budou pokyny k úpravě územního plánu. Předpokládáme, že vyhodnocení bude ještě potřeba projednat s Odborem životního prostředí Středočeského kraje. Veřejné projednávání plánujeme na podzim.

V oblasti kultury a společenského života

- V květnu proběhlo slavnostní otevření nového dětského hřiště na Patřině i za účasti člena dotačního fondu Nadace ČEZ – oranžové hřiště, který tuto výstavbu podpořil částkou 680 000,- Kč
- V prostorách kulturního domu byla uspořádána tradiční akce pro „dříve narozené“. Nově narozené občanky jsme netradičně přivítali pod lípou před úřadem městyse.
- Spolupracujeme také s ornitologickým spolkem FENIX. Ten vytipoval místa s výskytem ptactva, která pak byla osazena ptačími budkami.
- Ve spolupráci se ZŠ a MŠ Loučeň se zástupci městyse zúčastnili besedy a výsadby lidické hrušně.

Pokud máte někdo zájem o bližší informace, zavolejte, napište nebo se stavte!

Hezké léto vám přeje

vaše starostka
Marta Peterková

AUDIATUR ET ALTERA PARS

Nechť je v duchu této spravedlivé zásady slyšet i druhá strana.

Otvíráme tuto novou rubriku, kde nabízíme našim čtenářům prostor pro vyjádření nesouhlasného stanoviska či k obhajobě jiného pohledu na určitou záležitost.

Reakce na článek pana Jaroslava Řízka v minulém čísle Občasníku:

Směna pozemků v městysi Loučeň

Nemohu jinak než reagovat na rétoriku, potažmo argumentaci pana pisatele ohledně jeho starosti o prospěch městysu Loučeň v souvislosti se směnou pozemků. Je pravda, že jsem se po dlouholetém jednání se zastupitelstvem Loučeň ohledně směny pozemků konečně dohodl na již konkrétní směně. Před více než deseti – patnácti lety (nevím již přesně kdy) jsem byl totiž osloven tehdejším zastupitelstvem městysu Loučeň, že by byl zájem ze strany městysu dotčený pozemek ode mne odkoupit. Moje odpověď byla jednoduchá a krátká. Peníze nepotřebuji, ale pozemek jsem ochoten směnít za jiný adekvátní pozemek, jenž je v majetku městysu Loučeň. Následovalo období, kdy jak ze strany městysu, tak i ze strany mé byla jednání víceméně neúspěšná. Konečně před více než jedním rokem jsem přistoupil na nabídku městysu Loučeň a s nabízeným pozemkem jsem souhlasil. Pro vaši představu, jedná se o pozemek, jehož šíře je bezmála 20 m a délka asi 60 m, prostě svou velikostí, chcete-li rozlohou, je to pozemek na nic a jak se říká, i zadarmo je drahý. Taková širší cesta. Velice zvažuji, mám-li do toho vůbec jít. Dohoda byla, že soudní znalec určí cenu obou pozemků a tyto budou směněny tak, aby ceny vzájemně souhlasily. Nejsem samozřejmě povinen akceptovat odhadní cenu a mohu požadovat cenu tržní. Nicméně jsem pro ukončení dlouholetých jednání se směnou v této konečné podobě souhlasil. Nutno ještě dodat, že se v současné době jedná o pozemek v kategorii louka/pastvina, oproti tomu můj pozemek je obecně používán jako průchozí/průjezdný pozemek a tvoří část cesty „Ke škole“, což je městysem používaná komunikace, a proto i docela důležitá. To všechno vám ovšem starostlivý pan Řízek jaksi opomněl sdělit. Ono je hezké a prospěšné mít opozici. Je však důležité a v zájmu společnosti, aby se i opozice chovala tak, aby její vlastní cíle neškodily všeobecnému prospěchu a aby svou chronickou kritikou a nesmyslnými nápady zbytečně nemařila práci zastupitelstva. Dle mého úsudku je to evidentně záměr. Já samozřejmě mohu svůj pozemek oplotit celý, neboť ústava ČR mi dává toto právo. Právě nedotknutelnost soukromého

vlastnictví a právní jistota s tím spojená je to, co odlišuje svobodnou společnost od totalitních režimů. Domníval jsem se, že směnou pozemků ve stejné hodnotě se věc vyřeší ku prospěchu všech zúčastněných. Věc byla řádně zveřejněna a většinou zastupitelstva schválena. Tvzení pana Řízka se bohužel snaží zpochybnit rozhodnutí této většiny, což je v současné době již trochu pozdě. Když tento záměr po dlouhou dobu visel na nástěnce OÚ - světe div se - pan Řízek mlčel. Vedle toho, že jeho jednání naprosto odporuje veškerým demokratickým zásadám, mám i dojem, jako by mu někdo radil a manipuloval jím. Nevím.

Pro celkový přehled situace musím ještě dodat, že při koupi pozemku, což bylo začátkem devadesátých let, na pozemku neleželo žádné věcné ani jiné břemeno ve formě cesty apod. Pamětníci vědí, že jsem byl opětovně z mnoha stran žádán, abych svůj pozemek oplotil jenom tak, aby zůstala cesta volná/průjezdná. Tomuto požadavku jsem tenkrát vyhověl. To jsem však, jak nyní vidím, neměl dělat, a pisatel onoho článku „Směna pozemků v městysi Loučeň“ v Loučeňském občasníku pan Řízek by měl nyní klid v duši. On by si však určitě našel něco jiného, čím by mohl úspěšně obtěžovat a mařit práci vedení městysu Loučeň. Díky bohu, že má městys Loučeň konečně schopné vedení a věci se daly do pohybu. Pál bych si, aby to tak zůstalo i nadále a aby různí ambiciózní prospěcháři a populističtí kandidáti, tzv. „slibotechny“, nedostali šanci, neboť by to dle mého názoru byl veliký krok zpět. Vím a jsem o tom nezvratně přesvědčen, že současné vedení městysu v čele s paní starostkou dělá pro Loučeň tolik, jako ještě žádné vedení předtím, a je jenom na nás, abychom to tak udrželi. Pan Řízek končí svůj příspěvek v Loučeňském občasníku slovy „tak zase příště a snad v lepších časech“. Já jenom doufám, že tím pan Řízek nemyslí: v časech totality putinovského stylu. Něco podobného jsme si už zažili.

Z. Malý

NAPSALI NÁM

Náš pravidelný přispěvatel Ing. Jiří Havlát přeposlal redakci dopis s podnětnými připomínkami, který původně adresoval paní starostce:

Vážená paní starostko,

Píši Vám proto, že mám tři připomínky, které možná už řešíte.

První se týká nešťastného umístění nové pěkné nástěnky u Grusovy ulice. Ta nyní prakticky vyřazuje betonový panel pro vylepování plakátů. Možná by bylo dobré využít těžké techniky Strabagu k likvidaci základů bývalého kiosku zeleniny a na jeho místě prostor parkoviště a nájezdu do Grusovy ulice uzavřít touto novou nástěnkou a možná i nástěnkou fotbalistů.

Druhou připomínkou je chodník na západní straně silnice na Patřín. Tento chodník je stále dost užíván a je nepřirozeně přerušen schodem, který vznikl vybudováním nového chodníku ke škole. Někdo tam položil asi dvě cihly, ale to není řešení. Bylo by třeba tam nechat udělat širší a pozvolnější nájezd.

Třetí připomínkou je ukončení tohoto chodníku u nově

budované zastávky autobusu u zdravotního střediska. Loučeň přece nekončí u této zastávky. Navíc lidé, kteří půjdou na autobus z chodníku na západní straně silnice, budou muset u můstku předchozího domu vstoupit do vozovky. Zde není uspokojivě dořešen ani další průběh chodníku k Patřínu. Myslím, že v tomto bodě bude třeba řešit problém s autorem tohoto projektu, protože i zde je značný výškový rozdíl mezi předchozím chodníkem a výší nástupního ostrůvku.

Na závěr přijměte můj obdiv (a asi nebudu sám), nad tím, co se Vám podařilo se svým zastupitelstvem realizovat za poslední volební období. To v moderní historii Loučeň nemá obdobu. Loučeň zkrásněla. Vím, že to nemáte lehké, když Vám za zády stojí neustále kritizující tři opozičníci, kteří Vás rozhodně nenechají usnout na vavřínech.

Přeji Vám mnoho dalších úspěchů v práci i osobním životě.

Ing. Jiří Havlát, Loučeň

Tak oni nám schválili úvěr, paní Nováková?

Dne 13. 06. 2022 se konalo se vši pravděpodobností předposlední veřejné zasedání zastupitelstva v tomto volebním období. A program byl vsutku nabitý, jen nás zamrzelo, že účast občanů byla více než nízká. Víte, ono to není o tom, že je to vlastně jedno, co se rozhodne. Každý z nás z toho totiž buď má prospěch nebo na to doplatí.

Schválení úvěru na 70 milionů Kč je tady!

Průběžně Vás, občanky a občany naší obce a všechny příznivce Loučeně i našeho uskupení informujeme, co se nového z našeho pohledu událo. Snažíme se jak prostřednictvím Facebooku, tak Občasníku a osobně informovat o všem, co je nám známo a co je pro Vás důležité. A nyní jsme povinni Vás informovat o tom, že byl celkem 7 hlasy zastupitelů přijat návrh na uzavření úvěru s Komerční bankou na částku 70 milionů Kč. My jsme pro tento návrh nemohli zvednout ruku, spolu s námi se k přijetí tohoto usnesení připojil i pan Radek Šťastný. Vyjma nesrozumitelného popisu (předem jsme kompletní informaci k podkladu nedostali) od navrhovatelů jsme ani neobdrželi informace k tomu, z čeho bude úvěr splácen, jak a co se hodlá z majetku obce prodat, kolik nás vlastně úvěr bude v nejhorší variantě čerpání stát atd. atd. Ani opětovnou kalkulaci všech „investic“ s ohledem na současnou inflaci jsme nedostali. Jen paní starostka uvedla, že všechny ceny v investicích máme „zasmluvněné“, tedy že smlouvy, jež jsou na jednotlivé akce uzavřeny, mají jasně stanovenou cenu díla (a zapoměla dodat, že bychom nebyli první na světě, kdy dodavatel radši zaplatí smluvní pokutu a odstoupí od smlouvy než by za cenu nižší, než je materiál na trhu, pokračoval „ztrátově“).

„Opozice“ zase prudí...

A my jsme museli vyjádřit naše obavy a v očích některých přítomných jsme „zase prudili“. A proč? Třeba proto, že jsme neměli kompletní a jasné informace, kolik nás ve výsledku úvěr bude stát (jen pro příklad, pokud by úrok byl 6 % ročně, tak pak i z částky 50 milionů Kč by to nebyly zrovna „drobné na pivo“). Ano, všechny již rozběhnuté akce jsou potřeba, o tom není sporu. ALE...když potřebujete doma nová okna, ta současná sice slouží, ale nic moc, pořídíte si je na úvěr, když jste rádi, že poplatíte každý měsíc inkaso na energie a jídlo? NE. Pokud se nebudete chtít dostat do rizika, tak ne. Ani nezačnete ta okna z budovy vybourávat. Prostě pokud je člověk rozumný, počká, až to půjde zvládnout a spoustu věcí bude dělat postupně. U nás v obci je ale rozběhnuté všechno – stavba mateřské školky, stavba vodovodu a kanalizace a intenzifikace ČOV, pustili jsme se do chodníků i do kulturního domu. Abychom ale z pomyslného piedestalu současného vedení obce jednou neměli spíše pomníček pro nás všechny občany.

Jak fungují dotace?

Mnohdy totiž u nás spoléháme na spásnost dotací. Ano, dotace jsou dobré, pokud slouží, ne když Vás ovládají. Pro vysvětlení – dotace není nikdy nároková. Prostě dokud ji nemáte, mít ji taky nemusíte. Ani příslib jejího přidělení nic

neznamená, a o příslibu by teď mohlo spousta obcí vyprávět, protože je stál spousta peněz na projektovou přípravu, a nakonec se dotace nevypsala. Nikdy taky nevíte, kolik přesně dostanete – náklady se rozdělují na uznatelné a neuznatelné (to jsou zpravidla mzdy, energie, DPH atd.). Takže třeba máte projekt v nákladech za 13 milionů Kč, dotace může být do 80 % uznatelných nákladů, uznatelné náklady z těch 13 milionů Kč budou 4 miliony Kč a z těch dostanete 80 %. A to není pak až zas tak moc, že?

Spirála se roztáčí...

Všechna tato rozhodnutí se bytostně dotýkají všech, kdo na Loučení žijí. Všechno do poslední bytosti na území obce. Ptáte se asi, že je to drzost, jak tohle můžeme tvrdit? Pokud obec nebude mít peníze, bude muset zvýšit zdroj svých příjmů. Ty má ve velké části mimo jiné i z poplatků – nejen ale z poplatku z pobytu (tj. toho, co u nás odvádí turističní hosté a ostatní krátkodobě ubytovaní), ale i z odpadu či z daně z nemovitosti. Nezapomínejme, že i daň z nemovitosti je koeficientem určována obcí. Správně by obec jako řádný hospodář měla vybírat například stočné tak, aby se jí provoz včetně oprav z tohoto poplatku umožil. Když obec nemá dost financí, může pak omezit provoz veřejného osvětlení (to u nás je tedy již téměř nemožné, ale pořád jde jít dál). Obec může prodat svůj majetek; taky je to jedna z cest, jak získat své příjmy. Ale to se pojí ruku v ruce kupříkladu i s prodejem různým developerům či investorům, kteří jsou schopni nabídnout co nejvíce. Z toho plyne zvýšení zastavitelnosti území. A tím i potřeba změny územního plánu. A dopracování infrastrukturní sítě, tedy vody, kanalizace a dalších. Už asi cítíte, jak se ta spirála roztáčí.

Obec jen nebuduje, obec musí i financovat!

A co teprve, že to, co vybudujete, musíte taky nějakým způsobem „uživit“? Stačí se podívat na rozpočet naší školky a školy. Ta je absolutně ze strany zřizovatele podfinancovaná – jak školní družina, vybavení učeben, hřiště... Jídelnu radši nezmiňujeme, tu bychom mohli prezentovat již ve stylu „retro“. Ze strany vedení obce lze zaslechnout, že má investovat naše školka a škola ze svého, protože mají našetřeno. A to se musíme pousmát – je to něco, jako kdybyste byli v nájmu a pronajímatel, tedy vlastník domu, by po Vás chtěl, ať si na svoje náklady předěláte koupelnu i kuchyň, protože máte našetřeno. To, že v naší mateřince a škole vychováváme „naši“ budoucnost, to asi nemusíme zmiňovat. Jak zasejeme, jednou sklídíme. Prostě a jednoduše, když obec nemá peníze, nepodporuje sport, kulturu, vzdělávání, další svůj rozvoj dle svých potřeb, ale podporuje dle toho, z čeho má nejvíce. A musí co nejvíce získat – a od koho lze nejvíce získat na území obce (opomineme-li příspěvky státu)? Opravdu se tedy rozhodování obce nikoho netýká?

Jen remcají a nic nedělají...

Možná si pomyslíte, že zase jen „ryjeme, hašteříme se, nejsme schopni se domluvit“. Mnohdy se setkáme i s názorem, že „nic neděláme“. Ale není to tak, to nám věřte.

Pokračování na straně 4.

Tak oni nám schválili úvěr, paní Nováková?

Pokračování ze strany 5.

Za 4 roky jsme se snažili se domluvit, sejít se na schůzkách, hledat společnou cestu. Našel se jen jeden ze zastupitelů, který nás slyšel a snažil se zprostředkovat komunikaci. Ale byl v tom sám. Byl sám, kdo překonal své ego a přesvědčení, že jen jeden či dva názory maximálně jednoho nebo dvou lidí jsou ty správné. A že nic neděláme? Je pro nás těžké přesvědčit všechny z Vás, ale snažíme se Vás informovat bez zbytečných „růžových“ řečí okolo, udělali jsme maximum pro vyvolání obnovy kroužkové činnosti pro děti předškolního věku (a moc děkujeme všem spolkům, co nás vyslyšely a ve svém volném čase a vlastně i na své náklady se dětem věnují), podíleli jsme se na mnoha pracovních aktivitách v obci. Ale rozhodovat jsme prostě o ničem nemohli, to je jasné.

Osudový vabank obce?

Ale třeba ten vabank, jenž nyní hrajeme s vírou, že nám pomůžou dotace a prodej majetku, dopadne dobře. To si všichni přejeme. Ale riziko je velké. Ano, je spousta věcí, co je třeba udělat, ale není nutné vše dělat současně a sám sebe zahánět do kouta s tím, že „to nějak vyjde“,

Osobní budoucnost je spojená s budoucností obce. Budoucnost obce je spojená s osobní budoucností jejich občanů.

Asi snad víte a vidíte, že se snažíme dělat vše možné pro to, abychom byli ku prospěchu obce a zejména i Vám, občanům, ale někdy si připadáme, jak křečci v tom jejich točícím kolečku. Pracujete a pracujete a nakonec nic...někdy se i necháte uhnat. Ale pořád věříme v to, že nastanou časy, kdy na veřejném zasedání zastupitelstva budete mít možnost říct celou větu, aniž by Vás zastavili, že bude vládnout otevřená diskuse a jasné poměry a podmínky, a že občané budou Ti, kteří tvoří obec k obrazu svému nikoliv vrchnost.

Je to dojezd nebo nový začátek?

Ty necelé 4 roky tohoto volebního období pro nás nebyly jednoduché. Bylo to období překonávání mnoha úskalí i sama sebe, naučení se maximálnímu sebeovládání a zvykání si na to, že podraz, lež i zneuctění nejsou jen zlá slova, ale i skutečnost.

I přes to, tedy spíše právě pro to, že jsme si zkusili, co to znamená být v menšině a bez možnosti cokoliv v obci udělat, nezlomili jsme se, ale spíše máme více sil a zocelili jsme se. A přemýšleli jsme, zda jít dál.

Nakonec jsme si řekli, že přece tohle nemůže být naše dohra, ale pokud to fakt s Loučením (myslíme tím Loučeň od Studců, přes Studečky, Loučeň až po Patřín), myslíme dobře a chceme pro ni něco udělat, musíme jít dál. A ukázat, že se dají věci dělat bez arogance, lži, transparentně, že občané a všichni, co v obci žijí, mohou mít od obce podrobné informace, podporu a obec se tak může stát opravdu jejich domovem.

A proto jsme založili naše sdružení: **LOUČEŇ – NÁŠ DOMOV.**

Loučeň je totiž náš domov. Je to domov nás všech.

A tak bychom se měli k němu chovat. Ne jako k ubytovně, ale jako k domovu. K domovu, kde najdeme pomoc, péči, lásku, a když se nedaří (a to se někdy nedaří každému), obejmutí, pochopení a podporu.

Veškerou naši připravovanou kampaň si připravujeme sami, na své náklady, ze svých zdrojů a našich hlav a dle svého přesvědčení. To nás totiž dělá svobodnými na komkoliv a čemkoliv nyní i v budoucnu. Vždyť nás všechny znáte, tak jaképak copak. Někteří nás některé znáte už od plenek a dudlíku, a to je docela slušná řádka let.

A jaké jsou naše vize, motto pro volby? My nechceme dávat plané sliby, že budeme žít v růžové zahradě a vše bude zalité sluncem. Všichni přeci vnímáme, jak na tom nyní nejen v obci, ale v republice, Evropě i světě jsme. Naše investice jsou takové, že budeme rádi, že je bez ztráty kytičky ukočurujeme. Ale ono všechno není jen o „velkých“ investicích. My jsme přesvědčení, že...

- **Obec má být pro občany kvalitním a plnohodnotným domovem od jejich narození až do smrti a musí se o ně umět postarat.**
- **Obec musí být pečující matkou, přísným otcem, chápajícím sourozencem.**
- **Obec musí být taková, aby se do ní lidé chtěli vracet, aby v ní chtěli žít.**
- **Obec musí být tím, kdo pomůže svým občanům vzdělávat se, pracovat, starat se o své blízké, a to po celý jejich životní cyklus.**
- **Obec má sloužit občanům, nikoliv občané obci.**

A kdo si něco hodně přeje, tomu se to přece jednou musí splnit.

Tak krásné léto a na podzim na shledanou u voleb!

Alena Klimtová
Jaroslav Řízek
František Vlk

Festival T&T 2022

Program XXIII. ročníku Mezinárodního letního hudebního festivalu T&T Loučeň 2022:

1) středa 27. červenec 2022

MCELY - Kostel sv. Václava, začátek v 19 hod.
„Vznešené cembalo vypráví“
M. KNOBLOCHOVÁ

2) čtvrtek 28. červenec 2022

ROŽDĎALOVICE - Obřadní síň Města Rožďalovic
začátek 18.30 hod.
TRIO MARTINŮ, České klavírní duo - ČKD

3) pátek 29. červenec 2022

LOUČEŇ - Kulturní dům, začátek v 19 hod.
F. SLOVÁČEK jun. a jeho orchestr

4) úterý 2. srpen 2022

LOUČEŇ - Kulturní dům Loučeň
„a budou hvězdy ...“ - Pražská konzervatoř představuje
G. BARILLOVÁ, D. MALÁT, S. GALLIN, E. BIRIUCOV,
R. MELMUKA

5) pátek 5. srpen 2022

LOUČEŇ - Kulturní dům Loučeň
Klavírní duo M. MATERRESE - Itálie

6) úterý 9. srpen 2022

LOUČEŇ - Kulturní dům Loučeň
GALAOPERA - koncert sólistů Opery Národního divadla Praha
J. SIBERA, O. KOROTKOV, P. MATYÁŠ

7) pátek 12. srpen 2022

BOŠÍN - evangelický kostel, začátek v 19 hod.
„Z mého života - B. Smetana“
- literárně-hudební kompozice
M. ZAHÁLKA – umělecký přednes,
České klavírní duo – H. a R. MELMUKA

Krásný výlet

Je pátek odpoledne, nepřipadá mi, že je to vhodný čas na výlet, určitě by byla lepší sobota nebo neděle. Přesto jedu směrem na Seletice a pak do Tuchomí, kde navštěvuji farmu Košík. Dávám si výborné kafičko se smetanou z konvičky. Těším se hlavně na kozí sýr, který si povezu domů. Je mnohem kvalitnější než ten, co kupujeme v obchodě.

Návštěvu farmy mám spojenou ještě s cestou do Rožďalovic. V krásné roubence tam má vernisáž obrázků paní Jelínkové z Loučeň. Nikdy jsem v Rožďalovicích nebyl, jsem překvapen nádherným kostelem s pěkným průčelím. V roubence je v přízemí je výstava zajímavostí o tomto městě. V prvním patře právě probíhá vernisáž obrázků mimořádně nadané malířky paní Jelínkové. Tleskáme kytaristovi, který podbarvuje vernisáž hudbou. Opravdu je co prohlížet. Jsou tu zdařilé portréty, na ty je paní Jelínková moc šikovná. Každého musí také zaujmout malby koní. A to se říká, že malovat koně je pro malíře hodně náročné.

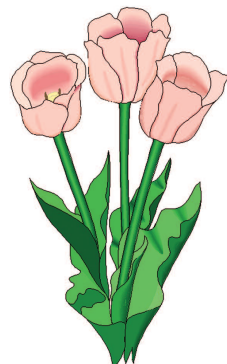
Bylo to příjemné prožití jednoho odpoledne, chtěl bych poděkovat za pozvání.

Olda Perlík, Loučeň

Naši jubilanti

V červenci roku 2022 oslaví krásné životní jubileum pan Jiří Hájek z Patřína, pan Jaroslav Svoboda z Patřína, pan Václav Volek z Loučeň a pan Jan Volek z Loučeň.

V měsíci srpnu 2022 slaví pan Zbyněk Šída z Patřína, paní Běla Vecková z Loučeň, paní Marie Soukupová z Loučeň, paní Jana Lišková z Loučeň, pan František Vencour z Loučeň, pan Jaroslav Háza z Loučeň, pan Bohumil Beránek z Loučeň a pan Jaroslav Hrubý z Loučeň.

V měsíci září oslaví jubileum paní Júlana Kakounová z Loučeň, paní Milada Lubenská z Patřína, paní Věra Dlouhá z Patřína, pan Stanislav Rousek z Loučeň, paní Marie Borecká z Patřína, pan Miroslav Borecký z Patřína.

Všem jubilantům přejeme především pevné zdraví a další klidná a spokojená léta.

Elektronická úřední deska

U vstupu do budovy Úřadu městysu Loučeň, byla nově umístěna elektronická úřední deska. Tato interaktivní plocha, která je přímo propojená s webovými stránkami městysu Loučeň www.loucen.cz, umožňuje snadný přístup k informacím široké veřejnosti. Díky skvělé technologii je dobře čitelná za každého počasí – v plném slunci i za šera, dobře reaguje i na doteky v rukavicích. Tabule je opatřena bezpečnostním sklem a její povrch je odolný proti poškrábání. Ovládání desky je intuitivně jednoduché. Díky technologii předčítání textu jsou informace dobře dostupné i občanům se slabším zrakem. Deska je snadno ovladatelná i z invalidního vozíku.

Vítání občánků

Hřiště na Patříně

Na konci května 2021 byla započata výstavba dětského hřiště na Patříně. Za pomoci místních tatínků, kteří přidali ruce k dílu, bylo vše nepotřebné vykáceno a posekáno. Pod jejich rukama vyrostl prostor pro nově hřiště. Tímto bych jim chtěla ještě jednou velice poděkovat.

Martina Záklasníková

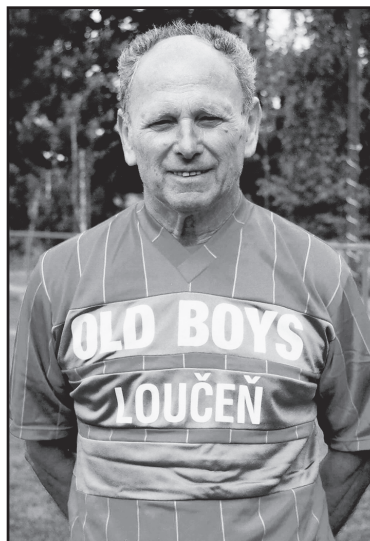
Ivo Ottomanský

Na jaře letošního roku přišla smutná zpráva: řady fotbalového klubu opustil 3. dubna 2022 ve věku 86 let dlouholetý hráč, trenér, předseda a člen výboru FK Loučeň 1893 pan Ivo Ottomanský.

Fotbalový klub ztratil v osobě pana Ivo Ottomanského nesmírně čínorodého člověka, který aktivně do posledních dnů pracoval ve prospěch klubu.

Jeho fotbalový život, jak sám uváděl, začal na návsi pod kaštany, kde hráli tenisákem tzv. okénka. V žákovském mužstvu vynikal nad ostatními a nastupoval i za dorostence. Již ve svých patnácti letech občas hrál načerno za dospělé.

Vojnu strávil v Hodoníně, kde hrál prvním rokem za Duklu a druhým rokem za Slovan. Po návratu byl zkušeným fotbalistou, o kterého byl zájem v okolí. Několik let své vrcholové kopané pobýval v Mladé Boleslavi, kde se jako nejlepší střelec mužstva zasloužil na jejím postupu do II. ligy. Přesto si II. ligu nezahrál. Odešel do Dynama Doksy, kde hrál 10 let. V roce 1972 se vrátil domů a přestoupil do SK Loučeň, aby svými zkušenostmi pomohl mateřskému klubu. Mimo to hrál dlouhá léta ještě neorganizovanou kopanou na svém pracovišti v Doksech za Sanřík a starou gardu na Loučeni.

Za své aktivní fotbalové činnosti sehrál 1 308 zápasů a střelil 832 branek.

Po ukončení aktivní sportovní činnosti se věnoval trénování mládeže, byl ve výboru fotbalového klubu a léta předsedou FK Loučeň.

9. května 2016 převzal pan Ivo Ottomanský v Břevnovském klášteře v Praze Cenu dr. Václava Jíry jako ocenění za jeho celoživotní činnost ve fotbale.

Milý Ivo, fotbalový klub a jeho fanoušci na tebe nezapomenou.

výbor FK Loučeň

Máme dva koníčky

Máme dva koníčky. Jedním je chata, kam jezdíme pravidelně a stále tam něco kutíme. Na zahradě je pořád hodně práce, stále je co vylepšovat. Určitě se nenudíme, a to je dobře.

Také jsme milovníci pejsků. Dnes máme již třetího. Už si ani život bez čtyřnohého kamaráda nedovedeme představit. Máme dobré podmínky i v Praze. Bydlíme kousek od lesa a na našem sídlišti jsou velké travnaté plochy. Jak se říká, člověk by bez psa ani nevytáhl paty ven. Tady na Loučeni jsou ideální podmínky, jsou tu lesy na procházky přímo ideální. Známe několik pejskařů z Bobnic nebo Jívke, kteří neradi chodí s pejskem po poli, a tak jezdí k nám do lesní krajiny.

Náš druhý pes byl knírač Arny, narodil se v chovatelské stanici přímo tady na Loučeni, a tak se dá říct, žádná naplavenina. Při jedné polední procházce směrem na Jivák se vydal jinou cestou než chodíme. Volám, pískám, ale pes se nevrací. Najednou jsem zaslechl štěkot, a tak jdu tím směrem. Když přijdu blíž, nejdříve vidím o strom opřené kolo a v trávě ležet chlapa. Je to Pepa z Patřína. Je smrtelně bledý, zpocený a těžce dýchá. Tenkrát, kdy se to stalo, se nám o mobilních telefonech mohlo jen zdát. Tak jen řeknu: „jedu pro pomoc“.

Nasedám na kolo, Arny běží vedle mě, je rozčilený, vycítil, že situace je vážná. V prvním stavení není nikdo doma, ale u Fadrhonců mají štěstí. Jsou doma a mají navíc i telefon. Čekáme na silnici na sanitku. Přijíždí celkem brzo. „Pojedeme tímto směrem do lesa, leží tam zraněný chlap.“

Sedíme s paní doktorkou vedle řidiče, na klíně mám Arnyho. Řidič sanitky to komentuje slovy: „Psa jsem teda ještě nevezl.“ Bojí se jet dál, má starost o světla na střeše, ale paní doktorka mu rázně přikazuje, aby pokračoval až tam, kam to půjde. Pak ale musí opravdu zastavit. Máme to ještě ke zraněnému kus cesty. Vyskakujeme z auta, nesu doktorce kufr, pan řidič běží za námi s nosítky. Arny nám dělá doprovod, je ale hodně rozhozený, pořád štěká, není zvyklý na takové zmatky. Pepa se nakonec dočkal. Žije, a to je to nejdůležitější. Dostává první pomoc, pokládáme ho na nosítka. Není to žádný drobeček. Paní doktorka je naopak pěkné chrástítko, ale snaží se nám hodně pomáhat. Ještěže nosítka mají kolečka, ale v lese jsou nám jen málo platná. Kufr jsme nechali na místě, a tak se pro něj musíme ještě vrátit. Teprve v takových situacích si člověk uvědomí, jaké úsilí je schopen vyvinout, když jde o život. Paní doktorka nám před odjezdem děkuje, hladí psa a říká mu, jak je šikovný a statečný.

Pepa se uzdravil a Arny se stal slavným zachráncem. Však jsme to pak také pořádně oslavili. Nyní máme zase knírače, říkáme mu Hurikán – lesů pán. Ten zatím nikoho nezachránil, ale čekám každým dnem, že provede něco statečného. Chytrý je na to dost.

Olda Perlík, Loučeň

Traktoriáda

Dne 4. 6. 2022 probíhal už od devíti hodin již tradiční 7. ročník Traktoriády v místním Písáku na Loučeni za laskavé podpory Městyse Loučeň, paní Klimešové, VP AGRO, AGRI Loučeň, Družstva vlastníků Krchleby, Hypekra s.r.o. a Dobrovolných Hasičů Patřín a Loučeň. Soutěž se konala v jízdě zručnosti s traktorem a vlekem. Na startu jsme měli hojnou účast 33 mužů a 16 žen a dívek. Mezi muži se na 1. místě umístil Petr Kraus, 2. místo obsadil Jaroslav Král a 3. místo Jiří Náhlovský. V kategorii žen a dívek vybojovala 1. místo Zlata Kubínová, 2. místo obsadila Michaela Kapustová a 3. místo Iveta Holánková. Vše probíhalo za velice pěkného počasí. Musíme také poděkovat rozhodčím pánům Miroslavovi Boreckému a Pavlu Havlátovi. O hudbu a moderování se nám postaral náš kamarád Martin Matouš – jako vždy naprosto skvělý. Akce byla super a těšíme se na další ročníky. Všem moc děkujeme za účast, pomoc a podporu.

Za pořadatele Petr Kraus

Posel naděje

A large group of children and adults are seated in a hall, facing towards the front. The children are mostly sitting on yellow chairs, while a few adults are standing or sitting on the floor. The hall has a tiled floor and walls decorated with various posters and drawings. The children are dressed in casual clothing, and the overall atmosphere appears to be a formal presentation or assembly.

Celou akci provázeli již zmíněný p. Nešpor společně s p. Kalibou z o. s. Lidice. Oba jsou potomky přeživších lidických žen, takže mají k tématu velmi blízko. Nejprve proběhla ve vnitřních prostorech školy přednáška spojená s následnou besedou, které se zúčastnili žáci celého II. stupně, jakož i všichni pedagogové a vedení školy, a také zástupci městyse.

Pro mne osobně to byl moc hezký den, plný dojemných osobních vzpomínek a emocí. Mám totiž s pány Kalibou a Nešporem společné kořeny, a to právě v Lidicích, ze kterých pochází moje rodina z otcovy strany. Můj dědeček, Josef Stříbrný, utekl společně s Josefem Horákem (také lidickým letcem a strýcem p. Nešpora) těsně před válkou do Anglie, kde létal v britském královském letectvu (RAF) jako navigátor, za což byl po únoru 1948 „po zásluze odměněn“ stíháním a perzekucemi ze strany tehdejšího politického režimu. Protože nacisté věděli, že se oba Josefové nacházejí v Anglii a působí tam v odboji, byly z rodin Horáků a Stříbrných zastřeleny i ženy... Cítím hlubokou úctu k našim předkům i jejich statečným činům, obdivuji, že nikdy „neohnuli hřbet“ pod tíhou okolností a ve vši skromnosti se hlásím k jejich odkazu, který můžeme společně takto šířit a předávat našim dětem. Podle mého názoru se jedná o události, které by neměly být nikdy zapomenuty.

[illegible]

Eva Hollerová

Tak holka, letos naposled,

řikává každým rokem své vnučce stoletá paní Anna Renčová ze Studců.

Setkali jsme se s ní na rodinné oslavě, pořádané 4. června na Loučení, kam jí přišly poblahopřát i paní starostka a její spolupracovnice z městského úřadu.

Usměvavá, hezky upravená, milá paní s bystrými očima. Její vitalita, životní moudrost a optimismus jsou neuvěřitelné. Hlavně ale asi každý obdivuje její nadhled a humor. To, jak dokáže být bezprostřední a umí si dělat legraci i sama ze sebe. „Špatně vidím, hůř slyším, sotva šmatlám, ale žiju.“

Narodila se před sto lety a pochází ze Mcel. Její tatínek byl podkoní a často prý vozil kněžnu po Almeřině cestě ze Mcel do Loučeně. Vzpomíná, že i ona sama si hrávala s malými vnuky knížete Alexandra. „Byli to hodní, úplně normální kluci.“ Později, po ukončení pokračovací školy v Křinci, se vyučila švadlenou. Vypráví, jak probíhala výuční zkouška. Na stůl před ní položili už nastříhané díly látky, které musela sestavit, sestehovat a po ozkoušení na samotném zákazníkovi oděv na jeho přání dokončit. Pobaveně vzpomíná, jak později šila červené krátké sametové kalhotky a bolerko na malého prince Alexandra, kterému na zámku říkali Šáša. Jednou ho princezna Fanny, americká manželka mcelského knížete, přivedla na zkoušku k nim domů. Tam se na ně rozštěkala fenka, které shodou okolností říkali Šáša. Okřiknutí „bud' zticha Šášo“ vzbudilo prý u princezny pohoršený údiv. Pak se ale vše vysvětlilo. Léta pak pracovala v zakázkovém krejčovství v Nymburku a příležitostně šila lidem i doma.

Od roku 1941 žije paní Anna v ve Studcích, kam se přestěhovala po svatbě s panem Renčem. Bohužel odvoděla, když jí nebylo ani padesát let. Její hodný manžel zemřel ve věku pouhých 54 let. Teď prý má už jen kocoura, ale dříve mívali pejsky, každý rok zabíjeli dvě prasata, chovali kozy a samozřejmě králíky. Kromě šití organizovala navíc v obci výkup jablek a rybízu a občas zaskakovala za prodavačku i v místní Jednotě. „V létě a na podzim jsem jezdila každý den do sadu „holdrem“. Na korbu mezi bedýnky jsem naložila dvě babky a kolo. V 11 hodin jsem nasedla na kolo a jela prodávat do krámu a za hodinu a půl zase zpátky do sadu. Večer jsem musela zvážít, co kdo mi do výkupu přinesl a každému zaplatit. Pak ještě přivezl nákladák bedýnky, a ty jsem musela složit. Byla jsem v jednom trapu.“

„Na dovolenou se tenkrát nejezdilo a bylo třeba si zábavu vymýšlet. Vesnice byla jedna velká rodina. Různé oslavy, třeba MDŽ, zábavy a tancovačky... pořádali je hlavně hasiči. Všechny jsme napekly a navařily... Já měla ráda lidi, společnost.“ Kde se něco šustlo, tam prý musela být. Paní Renčová to vyjádřila trochu jadrněji: „Já musela být u každého p...“ Moc ráda prý tancovala: „Co já prošoupala bot!“

„Jediné místo, kde si babička dokázala odpočinout, byly lázně“, poznamenává vnučka paní Renčové. A paní Renčová na vysvětlenou dodává: „Po svatbě jsme začali stavět. Hrozně jsem se honili. Já byla v jiném stavu, ale jezdila s kolečkem, hasila jsem vápno... Plod si podle lékařů prý vzal, co potřeboval, a mně se odvápnila páteř. Vůbec jsem nechodila, vozili mě na vozíčku. Dvanáct neděl jsem byla na léčení v Mariánských Lázních, kde mi moc pomohli.“ A pak už tam jezdila každý rok.

Paní Renčová žije teď v domečku sama, ale všechno prý zvládá – sama si uvaří, poklidí. Na zahrádce prý „už toho moc neudělá“, ale květin má plná okna. „Moje ruce vypadají sice jak kvrdláčky a zdravotní sestra říká, že není kam píchnout, ale mám v nich stále velkou sílu – to bude asi tím, jak jsem v sadu tahala sedmimetrové žebříky. Na Vánoce peče paní Renčová tradičně vánočky a na Velikonoce mazance – vždy ze 4 kg mouky. Její mladší kamarádka z vesnice na ni prý obdivně koukala, jak je zadělává a hněte ručně. Po pochvůli si povzdechla „tak to já bych nezvládla“. Paní Renčová jen hbitě odvětila „tak to dělej takhle“ a začala míchat těsto vařečkou od sebe. Z jídel má prý nejraději svíčkovou, ale jak

nám prozradil její zeť, když dostane chuť, nelení si udělat jen tak pro sebe bramboráky. „Hýbat se. To je to hlavní.“ Zeť mi říká: „Klídek, babi, klídek. Já jsem ale šup, šup, šup.“ Vnučka se směje. „Každé ráno se prý babička přidržuje stolu, protahuje ztuhlé svaly a svou rozcvíčku komentuje slovy: „cvičím jako Spejbl“. A léky? Spíš panáčka rumu. „To já ho tedy cvrknu“, říká se šibalským úsměvem paní Renčová. „Koleno mám oteklé, ale každý večer vlezu do vany. Ne pod sprchu, ale do vany. A každý den si řeknu – zase jsem to dokázala.“

H.M.

V neděli 5. června se před domem paní Renčové sešla zhruba čtyřicítka obyvatel Studců, aby společně oslavili významné jubileum své milé sousedky. Oslava byla pro paní Renčovou dlouho potají chystaným překvapením.

Paní Anna Renčová a její rodina tímto děkují všem studeckým sousedům, přátelům a známým, kteří jí velice mile překvapili nádhernou a neočekávanou oslavou jejích 100. narozenin.

Marcel a Irena

Radost dětí je největší odměna

S trochou nadsázky tu chceme zavtipkovat, že ve vedlejší vesnici mají nejenom Mcelský zázrak v podobě zjevení Panny Marie (z r. 1849), ale o století až dvě později tak trochu i objevení pokladu v podobě Drahušky. Každý, kdo zná paní Drahušku Kubínovou, ví, že je to milý, obětavý a pracovitý člověk, který se angažuje pro veřejnost, zapojuje se do mnohých akcí v obci, pomáhá při organizování akcí pro děti i dospělé, tanečních zábav, Masopustu, pořádá celodenní i zahraniční zájezdy a teď se také stará o udržování veřejné zeleně.

Ovšem největší náplní jejího života je dlouholetá práce s dětmi, kterým dává svůj čas, energii a velkou náruč lásky. Je velmi důležité, že pro spolupráci dokáže nadchnout i rodiče dětí a velkou podporu a pomoc jí poskytují členové spolku i vlastní rodina.

V roce 2012 dostala činnost právní rámec v podobě založení Spolku Děti Mcely. Dalo by se říct, že dětem kolem sebe se Drahuška věnuje odjakživa. Díky tomu mohl spolek čerpat finanční podporu od obce a pořádat větší akce, nabízet více příležitostí k setkávání dětí a dospělých. Mezi ty, na které lidi rádi vzpomínají, jsou jistě ochotnická představení, Kabaret, MceloCup aneb sjezd na čemkoli (z achillovky mcelského kopce), Masopust, Vítání jara, Jinolické stanování, ale i stanování na hřišti s programem a naháněním Iva (šlo jen o maskota).

Na stanových táborech se děti učily samostatnosti a ohleduplnosti, ale šlo i o dobrodružství. Za všemi těmi akcemi samozřejmě nestojí pouze Drahuška, ale celá skupina lidí, která to uměla dát do kupy, ale její osobu vidíme

jako spojovací prvek všeho toho dění. Činnost spolku je tak rozsáhlá a různorodá, že zde není možné uvádět všechny zajímavé, výchovné a dobrodružné akce, které děti zažívají. Starší akce jsme ještě našli na webových stránkách spolku. S postupem času přešly Děti Mcely na facebook, ale s aplikacemi není Drahuška moc kamarád.

O letních prázdninách pořádá spolek příměstské tábory, a to i společně s dětmi z Loučeň, kdy se využívají prostory v kulturním domě. Paní Drahuška je hlavním iniciátorem a s děvčaty z loučeňského Poznánkova tyto tematické tábory dlouho dopředu připravují. Pro zpestření zvou atraktivní

hosty, jako jsou hasiči, policisté, záchranáři, psodvři a chovatelé dravých ptáků. Také nesmí chybět oblíbené autobusové zájezdy. U všech činností je třeba hlídat bezpečnost a ochranu zdraví dětí, a proto si paní Drahuška

moudře vychovala z bývalých dětí pomocníky pro tuto náročnou práci a je nadšená, že s ní do toho jdou. Na tyto aktivity dostává spolek od obce finanční podporu, i tak jsou s díky vítány sponzorské dary, za které můžou dětem o něco více zpestřit dění.

Letošní rok se nějak nemůže rozjet Kroužek šikovných rukou, kam kdysi chodila velká skupina šikulek a šikulů a kde vznikaly různé veselé dárečky, milé upomínkové předměty. Letos se zatím nepodařilo sejít se ve větším počtu, a tak byl kroužek prozatím odložen. Probíhal v prostoru mcelské hasičárny, o kterou se hasiči s ostatními spolky dělí. Máme za to, že tak aktivní spolek by si zasloužil snad i klubovnu vlastní, která by dál motivovala všechny členy. A co si budeme povídat, také jde o síly, které pomaličku dochází a každá úleva v podobě snazších podmínek se počítá.

Paní Drahuška mimo jiné také nacvičuje tanečky, které jsou mezi děvčaty velmi oblíbené a jsou vždy krásným zpestřením při různých akcích v obci. Nejenže vede nácvik, ale vybírá vhodnou doprovodnou hudbu a také šije všem účinkujícím kostýmy. Opět nastává problém s prostorem při nácviku, protože vhodné místo není ve Mcelích k dispozici. V tomto směru je zase vynikající pomoc Úřadu městyse Loučeň a spolupráce je výhodná pro obě strany.

A co se vlastně ve spolku právě děje?

Spolek Děti Mcely chystá na léto pobyt od 11. 7. - 15. 7. PŘÍVESNÍČÁK a pořádá TANEČKY po celý rok v pátek od 17.00 hodin v kulturním domě Loučeň.

Jak je to nekonečně dlouhá, trpělivá a namáhavá krásná práce spojená s radostí dětí dokáže ocenit každý, kdo někdy s dětmi pracoval. Malebná obec Mcely ukrývá poklady v obětavých a pracovitých lidech, kteří jsou chloubou tohoto krásného místa a ke kterým právě paní Drahuška Kubínová patří.

Tímto se jí zároveň omlouváme. Předpokládáme, že až zjistí, co jsme tady spáchali/y, pěkně nám to vytmaví.

Anonymní autor textu

Pohnutá historie (nejen) rodu Nezdarů ze Studců

(pokračování)

František Nezdaru celý svůj život zasvětil vojenské službě; nejzásadnější pro něj však byla dvě období: legionářské a pyrotechnické.

Konec 2. světové války zastihl Františka na vrcholu sil a s mnoha zkušenostmi. Oboje vydatně zúročil jak pro blaho vlasti, tak i pro rozvoj své kariéry. I v následující životní etapě – mírovém životě a blížícím se stáří – stále žil onou heroickou dobou, válečnými vzpomínkami a trvalým zápasem o uznání a ocenění své osoby – ocenění společenské i finanční. Napsal nepřeborně článků do novin a časopisů, žádostí, vyprávění, dokládal je mnoha svědectvími svých spoluobčů, kolegů i sousedů. Mnohokrát detailně, až s úřednickou precizností popsal své zážitky v první i třetí osobě, nepochybně projevil i určité literární nadání. Jeho vyprávění o květnových událostech roku 1945 je opravdu poutavé. Projděme si s ním den po dni ten bouřlivý a nebezpečný čas:

„Po Dr. Jaškovi stal se velitelem pyrotechnického oddělení v Praze rtm. Antonín Dlouhý, můj starý spolupracovník, který pokračoval v šlépějích svých a por. Dr. Jaška. Plánovali jsme, že v povstání ujmou se zase vedení pyrotechnického oddělení. Tím způsobem dočkalo se pyrotechnické oddělení konečně vlasteneckého povstání. Ve skladu nalezené munice v Hostivici bylo nashromážděno značné množství ručních granátů, nábojů, ruční zbraně a hodně trhavín a rozněcovadel. Z toho množství přivezl rtm. Dlouhý 5. 5. 1945 časně ráno do Prahy: 4 vojenské pušky, 6 pistolí, 3 truhlíky t.j. asi 3.600 kusů nábojů do pušek, asi 500 nábojů pro pistole, 80 ručních ostrých granátů, 5 kg ekrasitových náložek, rozbušky a zápalnice. Tedy poměrně značné množství munice, které v počátečním stadiu v boji o Prahu mělo velký význam. Vyzbrojil jimi české strážníky. Všechny tyto zbraně a všechna munice byla v povstání skutečně použita.“

Dekretem MNO byl 5. 5. 1945 František Nezdaru povolán do činné služby vojenské.

„Jakmile se objevily v Praze první známky povstání, zašel jsem z místa svého zaměstnání (tj. fa MEVA a.s., Praha II, Václavské nám. 56) v sobotu dne 5. 5. 1945 asi v 10 hodin do budovy bývalého policejního ředitelství v Praze I, Bartolomějská 10, abych s pyrotechniky ředitelství rtm. Antonínem Dlouhým a Bohumilem Floriánem zřídil revoluční pyrotechnické oddělení, jak jsme již dříve plánovali. Jmenované jsem však nenašel. Jak jsem později zjistil, rtm. Florián se účastnil již bojových akcí se strážníky a rtm. Dlouhý byl pro municí a zbraně v Hostivici (svědek toho, že jsem v té době byl v budově bývalého Policejního ředitelství, jest vrchní tajemník Černovský, který mi podal informace o Floriánovi a Dlouhém). Poněvadž jsem se s Dlouhým ani Floriánem nesetkal, odešel jsem do svého bytu v Podolí, Procházkova 4 pro uschovanou pistolí. Ihned jsem se po té vrátil do Prahy (svědci p. Kutnohorský, Praha-Podolí, Na Dolínách 29 a bratr Mlčoch, Podolí, U Podolského hřbitova). Pokusil jsem se znovu setkat s Dlouhým a s Floriánem. Při cestě na Policejní ředitelství byl jsem asi ve 14 h zapleten do odzbrojování německých vojáků ve Vodičkově ulici, blíže pasáže „U Nováků“. Pomáhal jsem se zbraní v ruce. Ale ani tentokrát jsem se s rtm. Dlouhým a s rtm. Floriánem nesetkal. Šel jsem se tedy přihlásit do kasáren Jiřího z Poděbrad. Po cestě jsem se dověděl, že se vydávají pušky na Staroměstské radnici. Odbočil jsem tam tedy, ale už tam nebyly. A tu mne zastihla přestřelka. Súčastnil jsem se té přestřelky na Staroměstském náměstí a Pařížské třídě až asi do 18 hodin (z Právnické fakulty, kde bylo velitelství SS, vyjížděly na Staroměstské náměstí tanky a obrněná vozidla, která střelila na nás a my na ně). V kasárnách Jiřího z Poděbrad jsem se hlásil asi kol 18 hodin. Zůstal jsem tam asi až do 22 hodin. Poněvadž pro mne tam nebyla vhodná práce a poněvadž byla vydána výzva stavět barikády na Pankráci – od Benešova se totiž blížily německé tanky – odešel jsem za tím účelem na Pankráč.

V noci z 5. na 6. 5. 1945 a dne 6. 5. 1945 jsem organizoval a pomáhal stavět na Pankráci tři barikády a to v ulici Na Dolínách, Na Děkanec a v ulici Lopatecké. Tyto barikády byly postaveny dobře. Německé tanky dostaly se až k nim, ale přes ně se nedostaly. Kopal jsem tam zákopy, zřizoval kulometná hnízda a připravoval stanoviště pro střelce pancéřových pěstí. Po dokončení těchto prací organizoval jsem na barikádách hlídkovou službu a sám jsem na nich hlídkoval v noci z 6. na 7. 5. 1945 (svědci: plk. Ing. Kopečný, pplk. Jan Dvořáček,

M. Hlavsa, tehdy studující).“

Teprve dalšího dne se Františkovi podařilo nastoupit službu u „Lidobran“ (51. odbočka pražských barikádníků):

„7. 5. 1945, asi kol 7 hodin ráno odešel jsem znovu do Prahy, abych se opět pokusil setkat se s rtm. Dlouhým a s rtm. Floriánem a zřídil s nimi revoluční pyrotechnické oddělení. Při vstupu do budovy Policejního ředitelství byl jsem zařazen do tvořící se bojové skupiny „Lidobrana“ (která vznikla převážně ze zaměstnanců Policejního ředitelství) a byl mně ihned dán náležitý úkol: roztrždit ukořistěnou municí. Skladisko této munice bylo ve sklepě. Po vykonání této práce šel jsem znovu do místnosti pyrotechniků, kde jsem se konečně s rtm. Dlouhým a s rtm. Floriánem setkal, a zřídil jsem s nimi revoluční pyrotechnickou skupinu. Stalo se tak asi v 9 hodin ráno. Ujal jsem se opět velení tohoto oddělení, které jsem podřídil vojenskému velitelství Velké Prahy – „Bartoš“. Po té adjustoval jsem ruční granáty a pancéřové pěsti, aby mohly být vydány bojovníkům. Bojovníky jsem učil zacházet s novými zbraněmi. Na dožádání odstraňovali jsme z ulic selhanou municí, která ohrožovala bojovníky a překážela dopravě. Tak na př. jsem asi ve 14 h. v Martinské ulici odstranil selhaný dělostřelecký granát. Rtm. Dlouhý odstřílel pancéřovou pěstí na Staroměstském náměstí německý tank. Večer, asi kol 21. hodiny rozhodli jsme se s rtm. Dlouhým a s jeho synem, že půjdeme s pancéřovými pěstmi bojovat proti německým tankům, které v té době pronikly až ke kasárnám Jiřího z Poděbrad. Každý jsme měli jednu pancéřovou pěst a několik ostrých ručních granátů. Situace však byla velmi nepřehledná. Vystřelením hlavy pancéřové pěsti mohli bychom ublížit našim. Proto asi kolem 23. hodiny jsme se vrátili zpět. Poněvadž jsem zjistil, že naši chlapci mají často ruční granáty a jmenovitě pancéřové pěsti špatně adjustované, takže po vrhu respektive po vystřelení na cíl neexplodují, odešel jsem s rtm. Floriánem a ještě s jedním bratrem, který v té době pracoval v pyrotechnické skupině, zkontrolovat, zda na barikádách jsou ostré ruční granáty a pancéřové pěsti správně adjustovány. Odešli jsme asi kol 23,30 h a šli jsme po Národní třídě a po nábreží až k Jiráskovu mostu. Na každé barikádě kontrolovali správnost adjustace munice. U Jiráskova mostu jsme se rozešli. Já jsem pokračoval v prohlídce munice na barikádách směrem k Podolí, oni směrem na Smíchov. Tak jsem se dostal až k barikádě v Krušinově ulici v Podolí, kde jsem se dozvěděl (bylo to asi kol 1 h v noci na 8. 5. 1945), že byla vydána výzva, aby se obyvatelstvo z Podolí vystěhovalo před běsněním postupujících Němců. Odvedl jsem proto skupinu asi 40 žen a dětí z Podolí do smíchovského Národního domu, kam jsme přišli asi kol 3. hodiny dne 8. 5. Po té jsem se zase vrátil na stanoviště pyrotechnické skupiny.“

Popis události dokresluje jedno z potvrzení Františkových kolegů, Oldřicha Vitouška a Antonína Dlouhého, předložené 23. 3. 1971, kdy byli všichni zúčastnění již dávno v důchodu (Františku Nezdarovi bylo již 76 let!):

„Bratr Nezdaru po svém opětném zařazení do pyrotechnické skupiny dne 7. 5. 1945 dal rozhlaselem vysílati výzvu, aby se hlásili pyrotechnici k výkonu služby. Zjistili jsme totiž, že pyrotechnických a odminovacích prací v Praze je tolik, že jenom my tři na všechno rozhodně nestačíme. V krátké době nastoupilo službu asi 18 důstojníků pyrotechniků, větší počet dobrovolníků pomocníků a celý oddíl skautů pro doručování vzkazů a příkazů. Tito nově nastupující pyrotechnici však většinou nebyli obeznámeni s novými druhy munice a trhavín za války zavedenými. A tu se velmi dobře osvědčilo, že jsme stále náležitě dbali na to, aby všichni příslušníci naší skupiny, včetně hlídačů skladu nalezené munice, byli plně obeznámeni s konstrukcí a funkcí všech druhů nové munice a s vlastnostmi nových trhavín. A ti rádi a ochotně novým spolupracovníkům potřebné vysvětlivky, rady a informace podávali.“

Mjr. Stanislav Hošek, autor diplomové práce z roku 1969 na Vojenské politické akademii Klementa Gottwalda ještě upřesňuje:

„Dne 7. 5. 1945 na popud plk. Nezdaru je rozhlaselem vysílána výzva, aby se všichni pyrotechnici hlásili v Mikulandské ulici ve škole. Tato škola byla jen krycím jménem pro skutečné stanoviště pyrotechniků v Bartolomějské ulici č. 10. Výzva byla několikrát pravidelně opakována.“

(pokračování příště)

lp

Veřejné zasedání přírodního zastupitelstva

Svěží květnové ráno na Patříně. Vyšla jsem ven, ještě rozespálá, abych se přivítala s novým dnem, a co jsem uviděla, dokonale mě probudilo: na louce u lesa zástupci místní fauny, rozesazeni do kruhu, soustředěně o čemsi rokují. Honem jsem popadla fotoaparát, a neuvěřitelný výjev zdokumentovala. Potom jsem zůstala tiše stát a poslouchala, o čem je řeč.

Poradu řídil Srnec. Po jeho pravé straně seděl Zajíc I., o kus dál Zajíc II., a kruh uzavíral Bažant. Dole v trávě se účastnili zástupci menších Savců, Plazů a Hmyzu. Létavý Hmyz sledoval dění ze vzduchu, a Ptáci posedávali po dubech na okraji louky. Slunce začínalo stoupat po nebi a povětrí se plnilo těžkou vůní dokvétajících šeríků.

Datel pořizoval zápis – ihned vše telegrafoval z nejbližší borovice dále do hloubi lesa (měl o tu práci zájem i Strakapoud, ale jak je o něm známo, ťuká příliš pomalu).

„Zástupce Divočáků se omlouvá,“ řekl Srnec na úvod. „Je po noční a potřebuje se vyspat.“

„A moje manželka nepřišla,“ ozval se Bažant, „protože sedí na vejcích.“

„Tak tedy, milí přátelé,“ pokračoval Srnec a ostražitě přitom sledoval okolí, „ze všech stran v poslední době slyším samé nářky. Proto jsem vás dnes svolal. Řekněte mi tedy, co vás trápí!“

O slovo se přihlásil Zajíc I.

„Všichni víte,“ rozhlédl se kolem, „že je náš život krátký a plný nebezpečí. A je to čím dál tím horší. Pronásledují nás volně puštění Psi, Lidé se prohánějí auty, čtyřkolkami a na motorkách po louce i lesem“ –

„Mně už le-to-sss pře-je-li dva sssy-nov-ce,“ přisadil si Slepýš. Mluvil pomalu a tiše, protože takhle časně ráno slunce ještě moc nehřeje a plazi jsou ztuhlí a malátní.

„Celou zimu strádáme nedostatkem potravy a chladem,“ vykřikl Zajíc II., „a teď, v době hojnosti, vycházíme se najíst jen ráno za svítání a večer za soumraku, když jsou zalezlí ve svých norách, pardon, domech! Z území, které nám zabrali, se šíří strašný hluk a často i zápach! Jak máme ubránit naše právo na život?“

„Jejich odrostlé děti odpalují v lese petardy,“ postěžoval si Bažant. „Co mi to dalo posledně práce, abych uprosil vyděšenou manželku, ať neopouští hnízdo...! Onehdy od nich přiletěla velká nafouklá stříbřitá věc,“ žaloval dál, „zachytilo se to provázkem za trní, vítr s tím pohyboval a celý náš rod byl hrůzou bez sebe; než přišel hodný Člověk a odstranil to, nikdo z nás ani sousto nepozřel!“

„Chodí sem jeden Člověk a bere nám staré ovocné keře – nemáme se kam schovat a Ptáci nebudou mít co jíst,“ naříkal Zajíc I.

„Někteří z nás jsou podle jejich zákonů chráněni, ale zajímá to někoho? Nemají s námi slitování!“ ozvalo se z trávy. „Musíme je vyhnat, zastrážit!“

Srnec na okamžik sklonil svou krásnou hlavu ozdobenou parůžky, pak si odkašlal a promluvil:

„Je to marné. Také náš les chřadne a umírá. Budeme muset odejít.“

„Ale my jsme tady byli dřív! Nebudeme se bránit?“ znělo všude kolem nespokojeně.

„Dobrá,“ zvedl Srnec hlavu, „tak tedy: Myši – jděte k nim do sklepů, sežerte jim brambory!“

„Ale oni už nemají sklepy!“ pištěly Myši.

„Zajíci – jděte k nim do zahrad, sežerte jim zelí a mrkev!“

„Ale oni už zelí a mrkev nepěstují, všechno si kupují v Lidlu!“

Kolem zahrad si staví betonové zdi, už se tam ani nedostaneme...“

„Ptáci, až dozrají bezinky, potřísňte jim prádlo!“

„Už ho ven nedávají, pořídili si sušičky...“

„Nemají už ani ovocné stromy!“ zabzučelo to zdola mnohohlasně. „Trávníky bez lučního kvítí, všude jen samý beton, asfalt, kámen!“

„Viděla jsem,“ zaskřehotala Sojka, „že dokonce i na hřbitově položili kus betonové dlažby – vede odnikud nikam – a takové to bylo pěkné místo“ – a zase naříkali a zlobili se jeden přes druhého.

„Tak vidíte,“ řekl zase Srnec. „Jsou teď zdánlivě silnější. Hubí nás – vědomky i nevědomky. Zajíce, Divočáky a naše mladé loví celý rok, Bažanty od podzimu do konce roku.“

„A proč nám vlastně ti Lidé ubližují?“ zeptala se Veverka, „jsou zlí?“

„Ne, Člověk není zlý,“ odpověděl Srnec, „vždyť je to stejné stvoření jako my; je jen nevědomý, ví toho mnohem méně než my. Někteří z nich jsou osvěceni, pomáhají nám a váží si nás, ale mají slabou moc. Mocí vládnou jen ti, kdo mají peníze. Hodně peněz. Jsou neskromní, chtějí a lhostejní.“

„A když už mají peníze a moc, co ještě chtějí?“

„Chtějí ještě víc peněz a ještě větší moc.“

Všichni na okamžik ztichli, jak se to pokoušeli pochopit.

„A co je vlasstně possssláním Člověka tady na Zemi?“ zeptal se do ticha Slepýš (trochu ožil, slunce začínalo hřát).

„To nikdo neví...“ řekl po chvíli přemýšlení Srnec – „Možná – zničit svět?“ skočila mu do řeči Sojka – „... ani on sám...“ dokončil předsedající.

„Naším posláním, jak všichni víte, je život sám. Ale vězte, moji milí – když nebudeme my, nebudou ani Lidé. Přibližují se k nám i se svými domy, hlukem a zápachem víc a víc; ale svou podstatou se nám – i sami sobě – vzdalují. Oni spoléhají na rozum, ale my máme instinkty!“

Lidé vymýtí mnohé Rostliny, takže zmizí i mnoho druhů Hmyzu. Po Hmyzu vyhynou Ptáci. Nebudeme ani my. Přejde hlad, sucho a smrt. Už to začalo... Ale naše matka – Příroda – je nejmocnější a nejmoudřejší. Až odejde i poslední Člověk a Země si odpočine, život se sem zase vrátí!

Ale teď – nereptejte. Dokud můžete, užívejte si všeho, co nám ještě zbývá a dokud to tu je: potravy, slunce, deště, úkrytů, lásky a rodiny.“

Kdesi blízko kdosi začal túrovat velkou motorku. Srnec dvakrát chraplavě štěkl a ukončil schůzi.

Ip

Jaké to bylo na Loučení za mých mladých let

Pokud si vzpomenu včas, rád se dívám na pořad televize „Co naše babičky uměly...“. Dokonce si na některé ty šikovné babičky pamatuji.

V prvé řadě sociální zabezpečení ze strany státu bylo podstatně horší než dnes. Tehdy se skutečně musel postarat o sebe každý sám. Do toho přicházely často války – u nás i ve světě. Vidíme, jak dnes na nás dopadají důsledky války, která probíhá odsud 400 km daleko.

Jako malý kluk jsem prožíval II. světovou válku v poměrně dobře zajištěné rodině. Ale obecně byl nedostatek jídla, ošacení, obuvi a dalších věcí, neboť téměř veškerá produkce tehdejšího průmyslu a zemědělství byla zaměřena na uspokojování potřeb německé armády. Vše bylo odměřováno tak zvaným lístkovým systémem. Ten, sice v mírnější podobě, platil až do roku 1953.

V té době se poněkud lépe žilo na venkově než ve městech. Vzpomínám si, že každá mez, každý příkop byly pečlivě vyhrabány a posekány, protože téměř každá venkovská domácnost chovala kozu, králíky a tam, kde pro to byly podmínky, i kachny, husy, krůty, někde i perličky. A to proto, že kravské mléko muselo být povinně odváděno do mlékáren, zatímco kozí nikoli. Slepici vejce musela být rovněž odváděna do výkupu. Na každou slepici byl vypsán kontingent (pevně stanovené množství), a počet vajec byl kontrolován tzv. Hospodářskou kontrolou. Na vejce od perliček se nařízení nevztahovalo. Byli šediví, bílé tečkovaní, ale hluční a polodivocí ptáci. Králíci, kuřata, kůzlata, kachny, husy a krůty zpestřovali jídelníček rodin a byli přilepšením k jejich příjmům. Zde je však třeba poznamenat, že zajistit krmení pro tato zvířata nebylo také jednoduché.

Podle výměry vlastněné půdy byly vypisovány kontingenty chovaného skotu, bravu, množství masa, vajec, mléka, sádla, obilovin, řepy a podobně. Vše bylo důsledně kontrolováno a nedodržení přísně trestáno.

Při sledování výše uvedeného televizního pořadu si uvědomuji, oč skromnější byl tehdejší jídelníček a jak obtížné bylo kolikrát nakrmit hladové krky celé rodiny. A právě zde se uplatňovala šikovnost a vynalézavost našich babiček, neboť výběr surovin pro přípravu jídla byl značně skromnější, než je dnes. Mastilo se především sádlem – pokud ovšem bylo, másla bylo málo a bylo drahé. Užíval se i hovězí lůj či umělé tuky. To byly různé margaríny. Olej tehdy na venkově neexistoval, málo bylo též rýže. Za války jsme neznali ani jižní ovoce, čokoládu, olejovky apod. Jako náhražka tuků sloužily částečně švestková povidla, zejména jako mazání na chleba a různé placky, někdy i do omáček a podobně. Školní stravování tehdy neexistovalo, svačiny jsme si nosili z domova a mnoho mých spolužáků mívalo chléb mazaný povidly.

Tehdy často lidé na venkově provozovali souběžně vedle nějakého řemesla či jiné živnosti i malá hospodářství. Jejich majitelé se na svých políčkách snažili vypěstovat vše, co potřebovali pro svou obživu. Měli na nich žito, pšenici, ječmen, brambory, jetel či vojtěšku, pár makovic, někteří i pár stonků kukuřice, a to hlavně pro zrna drůbeží či holubům. Slunečnice byla spíš ozdobou zahrádek. Nepamatuji se, že bych v té době viděl někde řepku. Pěstovala se však krmná řepa. Bulvy byly zbarveny dočervena a byly větší než cukrovka. Tito lidé byli však za války označeni za samozásobitele. Na některé potraviny tudíž neměli nárok a nedostávali na ně potravinové lístky.

Na každé mezi oddělující políčka byly nasázeny švestky. K tomu bych chtěl uvést, že zde existovalo několik větších švestkových sadů. Za hřbitovem měl takový sad pan Čihák, švestky ve větším pěstoval pan Pavlát (pekař) i pan Ottomanský, mezi Loučení a Patřínem měl švestkový sad pan Novotný, jinak knížecí šofér. Nad Vinicí, tam kde jsou dnes chaty a domky, byl od parku až po les švestkový sad a pole pana Dvořáka. V několika domech na Loučení bylo možné si po domluvě a za poplatek uvařit povidla. Majitelé na to měli speciální zařízení, kam si zájemce přivezl dříví a švestky. My jsme vařili povidla u Matlasů ve Vlkavské ulici. U silnice k Chudíři byly tehdy dvě sušárny švestek. Sušené švestky

byly tehdy též využívány k přípravě jídel častěji než dnes.

Vařil se také sirob. Pro ten bylo nutno získat několik cukrových řep. Ty se očistily, nastrouhaly na hrubém struhadle, daly do velkého hrnce, či kotle, zalily vodou a vařily dost dlouho. Pak se obsah zbavil řepných řízků a dále vařil až do zhnědnutí. Takto získaný sirob se jedl se suchým chlebem, nebo se užíval s rozpuštěným tukem k mazání bramborových placek, o Vánocích pak k maštění a mazání budáčků. Sirob se užíval též jako náhražka cukru.

Bramborové placky se dělaly ze směsi vařených brambor, mouky a vajec. Pekly se nasucho na tálech roztopených kamen. Maminka nám pekla i placky z mouky, kvasnic a mléka. Ty mívaly v průměru asi 12 cm a bývaly přibližně 3 cm vysoké. Po upečení je rozřízla, namazala povidly a ozdobila trochou tvarohu (jako „paráda“).

Do dneška se v Polabí pečou tzv. řepánky. Jen zřídka, spíše jako atrakce, jsou vidět i škvarkové placky. Ještě bych dodal, že německá správa se snažila naučit české kuchařky využívat v kuchyni vodnici, tuřín, tzv. židovské brambory (topinambury) a jiné.

Ing. Jiří Havlát

Dětský den a rockový festival

Na 25. 6. odpoledne jsme dětem chystali rozloučení se školním rokem na plácku za sokolovnou, po němž měl následovat rockový festival. Avšak počasí nám změnilo plány. Nechtěli jsme kvůli dešti akci rušit, tak jsme ji operativně přesunuli do sousedního

kulturního domu, který máme našťastí k dispozici. Nakonec vše klaplo. Děti měly v sále a v přísálí připraveny soutěžní úkoly. Mohly si zazávodit i s rodiči ve skocích v pytli nebo se s nimi zúčastnit slalomové jízdy v kolečku. Soutěž o nejhezčí obrázek byla vyhlášena na téma „Prázdniny“. Pro malé „artisty“ tu byl postaven skákací hrad, na kterém mohli řadit celé odpoledne. Dětské odpoledne zakončilo taneční představení Děti Mcely a hudební vystoupení několika odvážlivců, kteří se nebáli vystoupit na podiu před rozdivočelým publikem.

Na dětské odpoledne navázal večerní rockový program. Vystoupily lokální kapely – Cokoliv, Vrakáč, Razz a pak i známější kapela Crossband a Luboš Odháněl s kapelou W.I.X., za kterými přijeli i jejich skalní fanoušci. Navzdory počasí se akce vydařila a budeme se těšit na další ročník.

Poděkování za podporu patří místním restauracím: Na Patříně, U Náměstků, U Otomanských, Pizza 2you a dále pak cukrárně Krédo, Château Mcely, Zámku Loučeň a.s., Zámečnictví Holánek, Mirakulu Milovice, Pavlu Najmanovi, Stavebninám Peřura, Goldi Nymburk, Průmyslovému zboží U Holánků, AVE Benátky, firmě Pilous a Květinám pro radost P. Štalmachové, kteří dodali dary do tomboly. Ta měla velký úspěch především u dětí. Z výtěžku za tombolu byl uhrazen například skákací hrad a odměny pro děti. Děkuji také dobrovolníkům, kteří nám s akcí pomáhali.

M. Peterková

Ze soukromého archivu

Drahá Bělíčko!

Jsouc Tobě dlužna ještě odpovědět na Tvůj předposlední list, chci to napravit alespoň tím, že Tobě nejdříve vyslovím můj dík za blahopřání k mému svátku, které bylo plné upřímnosti, přijmi zař mé vřelé díky!

Abych Ti alespoň částečně popsala, co jsme robili za ten čas cos od nás, musím začít zpředu, totiž od začátku. Po Vašem odjezdu bylo u nás velké ticho. Jak Ti bylo známo slavili jsme pouť za týden po Vašem odjezdu a tu jak jsi dobře uhodla mně Rudoušek statně pomáhal při pečení koláčů.

Pouť zde byla takto slavná, jedno procesí chodilo za druhým a také mě Rudoušek provedl po Loučení, bylo zde mnoho krámařů a cukrářů, vzdor tomu ale že si Ruda vzal peníze sebou, nekoupil mi z pouti nic a teprve když viděl že si to běru k srdci, poslal pro dvě kyselé okurky a tím si mě opět udobřil.

Posvícení bylo již méně slavné a také my jsme jej odbyli zcela jednoduše an jsme byli již zpraveni o tom, že nám přijedou hosté, kteří také skutečně dne 9ho k nám zavítali. Loizinek moc dobře vypadá, jest spokojený, veselý a Aninka taktéž; zdrželi se od čtvrtku do odpůldne sobotu pak šli do Mcel a dnes ráno v 10 hod. jeli přes Loučeň do Chotěboře. U nás a ještě více snad naše okolí se jim velmi dobře líbilo, k tomu mají ty nejkrásnější časy, to jejich cestování ku konci září. K prvnímu započnou vést domácnost. Jaká byla jejich svadba to budeš jistě vědět od Poldíka.

Bude Tě jistě zajímat, co jsem dostala k mému svátku, neb jsi sama slyšela ty debaty přes to když jsi byla u nás, já jako dříve jsem říkala že bych nic nevzala, mělas mě ale vidět jak jsem čapla Rudu okolo krku, když se s vázáním vytaloupil. Měl s tím chudáček moc starostí neb měl několik věcí, které věděl že by mě těšily, a pak se nemohl rozhodnout kterou, a 2 věci se mu zdálo mnoho, neboť každá sama o sobě byla moc drahá, tak přec ale se šťastně rozhodl a obdařil mě krásnou broží a tu nechal v Praze dělat u Černýho, poslal mu 2 grandle (jelení zuby) a nechal dělat ten šperk na ten způsob jako jsou ty naušničky, je z toho moc hezká karniturka, jest to ze zlata a sic: jest na způsob 4 kuliček udělaný podlouhlý čtyřhran a prostřed jsou 2 grandle a ty obepínají z každé strany 3 větší dubové lístky a tak jako na těch naušničkách jsou vždy 1 žlutý a 2 do zelena, vedle několik malých žaludů, jest to znamenitá myšlenka a pěkně jest to zpracované, kdo to viděl, každému se to líbilo a mně zvláště a myslím že i Ty mně to pochválíš až to uvidíš. Nechal se Rudolfek moc vidět, na první svátek, jen to asi nebude často, ale zaplat' pán Bůh za to.

Také se Ti musím pochlubit, že má ve mně Ruda kolegu, neboť jak se budeš pamatovat, chtěla jsem aby mě učil střilet, což skutečně se stalo asi 3 dni po Tvém odjezdu; přinesl takovou malou ručnici kapslovku a když se přesvědčil, že přec umím zamhouřit oko, t.j. dosti dobře jsem dala asi 5 ran, dal mně druhý den velkou pušku a opět jsem to 6 krát zkusila tam co je ta srnka, bylo to k večeru, odtud hned Ruda chtěl, by jsme šli na čekání na králíci, měli jsme sebou ty sesličky a také asi za půl hodiny se objevil králik a pomysli si tu radost, já zamířila, spustila a králik zůstal na

místě a ni se nehnul. Zkoušku jsem tedy provedla s vyznamenáním. Od těch čas jsem střelila 3 veverky. Několikrát jsme byli na čekání, ale králíci nejsou ani k spatření, teprve 2 jsme měli od těch čas co jsi pryč. Teď již ani nejdeme.

Takto se máme pořád stejně rádi a to je u mě to hlavní, dále mám stále co si přeji, totiž brambory s máslem, jenže v menší míře a spíš mě pobízí Rudolfek na maso, pivečko také bumbáme a zdraví také jsme, tak je nám chvála Bohu dobře.

Na Černuce nevím kdy se vypravím, ale na žádný pád nemohu Tvé jakož i Tvých pánů rodičů pozvání použít, bych k Vám do Zlonic zavítala, přijmete za ně mé díky; a to proto, že doma se zdržím nějaký den, v Praze jeden den a pak vím, že se mi bude již asi moc stýskat po Rudolfkovi a že mě nikde by neudržel. Dni nám utíkají až moc, někdy jen mluvím se sl. Gabriel a málo kdy s p. Trostovou; a tak mně jen Rudolfek musí nahražovat ostatní svět.

Tak teď myslím, že budeš mít co číst, píšu schválně stojatým písmem, aby se mi toho víc vešlo, a nejsou mu zvyklá, je to hodná škrabanice, bude Ti to ale déle trvat číst. Tak teď milá Bělíčko přijmi ještě jednou mé vřelé díky za Tvé blahopřání, jakož i pánům rodičům to samé vyříd' a Mařence třebaš již po svátku že přeji Ji jen to, co si Její srdce přeje a to já myslím že je nejlepší, Tebe pak zdraví a líbá Tvá Mařena.

Bělíčko, poněvadž můj zlatý sloup (dobrá žena jest zlatý sloup v domě) za mě nevyřídil mých tisíce pozdravů které Ti posílám, proto činím tak sám, přijmi těch nejsrdečnějších pozdravů ode mě Bělíčko, často si na Vás vzpomínáme a o Vás povídáme. Bělíčko to bys měla vidět, jak Aňa seká hospodinskou milostpaní, v každém kroku jen šetří, snad budou jen jednou denně jíst? I při zařizování moc šetřeji! P. rodičům vyříd' moji úctu.

S pozdravem Rudolf

Toto je jediný zachovaný dopis psaný rukou Marie Rakušanové rozené Chládkové, dcery statkáře z Černuce u Velvar – první ženy Rudolfa Rakušana, knížecího nadlesního u Thurn-Taxisů na Loučení. Dopis s krátkým dovětkem pána domu není datován; z obsahu je zřejmé, že byl napsán v polovině měsíce září, tedy brzy po svátku Marie. Manželé spolu byli teprve krátce, prožívali líbáanky, a na cestě bylo první dítě. Podle zmínky o čtvrtku 9. září víme s jistotou, že se psal rok **1886**.

Mladá paní, přestože nemůže vědět (naštěstí), co přinese blízká budoucnost, uvědomuje si, že jim „dni utíkají až moc“, a váží si každé minuty prožité s milovaným mužem na odlehlé hájence v lese za Loučení, v katastru Vlavy.

Jejich syn, narozený 24. ledna 1887, dostal jméno Zdenko, ale mateřskou náruč si moc neužil. Týden po šestinedělí, 14. března 1887 jeho maminka zemřela a maličký Zdenko zůstal sám s otcem.

lp

Redakce ponechala v textu původní pravopis.

Letní tenisová sezóna 2022 úspěšně zahájena

Všichni příznivci tenisových raket nám dají za pravdu, že prostě hra venku na kurtech je úplně o něčem jiném než v hale. Proto jsme s prvními jarními paprsky zahájili práce na úpravách kurtů a na zlepšení podmínek pro hru.

Hned s oteplením jsme se my všichni členové a členky i příznivci tenisu pustili v plné síle do prací na kurtech. A všichni jsme zabrali, co nám síly stačily, o několika víkendech a volných dnech. Shodili jsme po více jak třiceti letech oplocení, natáhli nové pletivo a vše natřeli. Odstranili jsme starou antuku a upravili nový povrch, připravili jsme herní pole i sítě. Byla u toho samozřejmě také legrace a pořádně jsme si protáhli svá těla. Velké poděkování patří i ženskému osazenstvu, které neváhalo a nejen, že s námi pracovalo, ale zajistilo mužskému pracujícímu týmu i dostatečné občerstvení. Výsledek je vidět a myslíme, že se povedl, tenisové kurty jsou jako nové.

Nadále až do letních prázdnin pokračujeme v trénincích o frekvenci i 2 x týdně. Výsledky, zejména u dětí, jsou skvělé. Jsme nadšení, že vyrůstá další generace nadšená pro sport a pro tenis. Nebylo by fér, kdybychom neřekli, že dostávají zabrat jak trénování, tak i trenér Jakub, ale to k pořádnému tréninku patří. Na léto pro děti připravujeme tenisový camp, tak snad bude počasí i celková situace přát a podaří se jej zrealizovat. Termín campu je od 22. 08. 2022 do 26. 08. 2022.

Po celou sezónu dále funguje rezervační systém na kurty na www.tenisloucen.cz pro ty, kteří by si rádi ve volném čase zahráli tenis. Ke všem dotazům jsme k dispozici i my, Jaroslav Řízek (606-625-805) a Jan Malý (606-929-172), velice rádi se vším pomůžeme a poradíme. A těšíme se na viděnou na kurtech!

Jaroslav Řízek
Jan Malý

Mladí fotbalisté na Loučeni

Mezi nejdůležitější činnosti nejstaršího fotbalového klubu v České republice, klubu FK Loučeň 1893, patří bezesporu i výchova mladých fotbalových nadějí. Náš klub se stará o čtyři mládežnické týmy ve čtyřech věkových kategoriích.

Nestarší z mládeže je tým dorostu. Protože počet našich dorostenců nestačí na vytvoření samostatného týmu, jsou naši dorostenci již několikátou sezónu spojeni s týmem Budiměřic. Druhý nejstarší mládežnický tým je tým starších žáků. I starší žáci jsou ze stejného důvodu jako dorostenci spojeni první sezónu s žáky Luštěnic. Spojení a spolupráce s týmy Luštěnic a

Budiměřic umožňuje nasazení hráčů FK Loučeň v těchto dvou věkových kategoriích.

Třetí mládežnický nejpočetnější tým je tým mladších žáků, který reprezentují pouze hráči našeho klubu.

Součástí našeho klubu je i tým fotbalové přípravky, která díky velkému zájmu dětí opět zahájila loni na podzim svou činnost. V současné době máme na Loučeni celkem 15 předškolních hráčů z řad dívek i chlapců.

Celková hráčská základna mladých fotbalistů klubu FK Loučeň čítá víc než 50 dětí z Loučeně, Patřína, Budiměřic, Luštěnic, Mcel, Seletic a Chudiře. Těmto mladým hráčům předává fotbalové znalosti a zkušenosti skupina deseti trenérů a pěti členů realizačního týmu.

Letošní sezónu, fotbalový ročník 2021/2022, nás naše mládež reprezentovala celkem na 56 soutěžních utkáních. Poměřili jsme síly a fotbalovou dovednost s osmnácti kluby v rámci soutěží Okresního fotbalového svazu Nymburk. Tým dorostu se umístil na čtvrtém místě. Starší žáci vybojovali 6. místo. Tým mladších žáků obsadil velice slušné 3. místo. Přípravka v této sezóně do fotbalových klání nenastoupila, nicméně se naši nejmladší hráči připravují pravidelnými tréninky na příští sezónu, ročník 2022/2023, ve které by již měli začít hrát turnajová utkání systémem 3+0.

Tým dorostu a týmy starších i mladších žáků nastoupí v příští sezóně do stejných výkonnostních tříd a soutěží jako letos. Dorostenci a starší žáci budou opět spojeni s fotbalisty z Budiměřic a Luštěnic.

Věříme, že nás mladí fotbalisté z Loučeně budou výtečně reprezentovat i následujících utkáních.

Zámek Loučeň

7. 7. oslaví zámecký areál Loučeň PATNÁCT LET od znovuvotevení.

Z neznámého zámku se stal jeden z nejnavštěvovanějších turistických cílů v Česku. Za svou revitalizaci získal zámek Loučeň řadu ocenění – tím posledním je cena v projektu „Má vlast cestami proměn“. Ocenění je osobní poctou paní majitelce Kateřině Šrámkové za probuzení tohoto místa.

Kalendář akcí:

- 25. - 26. 6. Památky nonstop – Nekonečná noc
- 6. 7. narozeninový piknik
- 9. 7. Sedm pádů Honzy Dědka
- 30. 7. Sedmý mezinárodní den turistiky naboso
- 2. - 31. 8. České pohádkové léto – Šašek a král
- 27. 8. Hradozámecká noc

Zprávičky z činnosti SDH Loučeň

Vážení a milí spoluobčané, rádi bychom vás seznámili s naší činností za období, které uplynulo od minulého vydání Občasníku.

Nejprve bychom rádi poděkovali masopustnímu výboru a pořadatelům traktoriády za finanční dary, které nám věnovali. Peníze budou použity hlavně pro naši drobotinu na zakoupení nebo výrobu překážek a výměnu zastaralého soutěžního vybavení za nové.

V březnu jsme se sešli na opožděné valné hromadě, kde jsme zrekapitulovali naši činnost za minulý rok, naplánovali akce, soutěže a další aktivity na rok letošní. Zvolili jsme nového místostarostu, kterým se stal Martin Kudibal. A nad starými fotografiemi a kronikami jsme s našimi čestnými hosty z řad dříve narozených hasičů zavzpomínali na roky dávno minulé.

Jaro využili mladí hasiči k přípravě na disciplíny celostátní hry Plamen. Do ní se zapojili a loni v říjnu ji zahájili účastí na závodě požárnícké všestrannosti. Nejprve museli prokázat své znalosti při plnění odznaků odborností. Do hry Plamen je nutné získat jich alespoň pět. Test děti psaly v březnu v Odborné střední škole v Poděbradech. Všem šesti se podařilo odznak získat. Pak už jsme se mohli naplno věnovat tréninku další části soutěže. Ze sokolovny jsme se přemístili na hřiště u školy i se vším potřebným materiálem a pilně trénovali tři štafety – štafetu dvojic, štafetu 4 x 60 metrů a štafetu CTIF. Své dovednosti mladí hasiči prokázali při okresním kole soutěže, které se konalo v dubnu na sportovišti u zimního stadionu v Nymburce. Zde jsme prožili horké chvíle, které nás potkaly hned ráno při odjezdu, kdy nám vypovědělo službu auto a museli jsme shánět náhradní odvoz nejen pro děti, ale i pro materiál a zázemí na celý víkend. Svízelné situace nás neminuly ani během samotné soutěže, ale opět se ukázalo, že hasiči si dovedou poradit v různých situacích, zvláště když i ostatní kolegové jsou ochotni podat pomocnou ruku. Soutěžení nám zabralo celý víkend, neboť družstev je opravdu hodně, a proto jeden den běhá příprava a mladší družstva, druhý den pak starší družstva. Rodiče své děti přijeli podpořit a fandili jim. Děti byly šikovné a víkend vydařený. Po něm se trénink zaměřil na další etapu, která zahrnuje dva útoky. Prvním z nich je požární útok CTIF, a druhým je klasický požární útok. Ten první je pěkná „maturita“. Je trochu složitější ho pochopit a natrénovat. Jednak je potřeba dodržet určitou disciplínu, vůbec při něm nemluvit. Každý člen týmu musí bezvadně vykonat jemu určený úkon, naučit se uvázat uzle, rozpoznat technické prostředky i na obrázku, co nejrychleji stříkat ze džberovky na plechovky nebo do terče a nakonec se správně seřadit do pochodového útvaru, v němž má každý své místo. Na překonání všech překážek, bezchybné podávání koncovek hadic, jejich správné a rovné natažení, nastříkání ze džberovky, uvázání uzlů, přiřazení technických prostředků a seřazení na konci disciplíny má družstvo starších časový limit 2 minuty, družstvo mladších 3 minuty. Proto se trénovalo a trénovalo. V květnu během soutěže toto vše děti zvládly. Jen trochu víc jim mluvily pusinky a malinko se jim zamotaly ruce při uvázání uzlů. Nám dospělým se zase podařilo zastavit hladký průběh požárních útoků díky zapůjčené redukci ke

stroji, kterou jsme utáhli tak, že si postavila hlavu a nechtěla se mašiny pustit ani po domluvě kladivem a kleštěmi. Tak jsme se trochu zapotili, ale nakonec povolila a vše se přešlo s úsměvem. I tato část soutěže probíhala po celý víkend a každý den se na závěr konalo celkové vyhodnocení hry Plamen. Mistři se z nás nestali, ale na to, že naše dvě vedoucí a většina dětí se soutěže zúčastnily poprvé, jsme odjížděli spokojení. Tím jsme zakončili soutěžní rok 2021/2022. Nyní nás čeká poslední trénink s vodou a nějakým překvapením. A hurá na prázdniny!

S prázdninami se rozloučíme – jako obvykle – soutěžením. Naši tradiční soutěž Loučeňský střelec jsme odsunuli do dějin a místo ní chystáme soutěž zbrusu novou. Tentokrát bude pro všechny z Loučeň, Patřína, Studec i Studeček. Tímto vás zveme na soutěžní odpoledne s SDH Loučeň, které se bude konat 27. 8. 2022 od 13 hodin u Bludníku. Podrobnosti budou na plakátech, které připravujeme.

V září se s mladými hasiči chystáme na víkendové soustředění do Příchovic na chatu cukrovaru Dobrovice.

Další událostí je výměna našeho staršího transportéru za novější, který jsme si museli opatřit, abychom se i nadále měli jak dopravovat na soutěže, soustředění a jiné akce. Penízky z kasy se nám trochu rozkutálely a bude nutné si nějaké vydělat. Chodíme tedy jako ostatní spolky vybírat poplatky na parkoviště. Chystáme se uspořádat nějakou tu sportovní a kulturní akci. A stále sbíráme starý papír.

Protože nám spousta času a sil ubírá neustálé každotýdenní stěhování tréninkového vybavení z hasičárny na hřiště a zpět, rozhodli jsme se, se svolením městyse, vybudovat si svépomocí nové tréninkové hřiště s potřebným zázemím v prostoru u Bludníku ve špičce mezi silnicí na Chudíř a fotbalovým hřištěm. Zde máme přístup k hydrantu. Jak jste si už určitě všimli, naši chlapi už vykáceli část náletových dřevin a pan Kubín s pomocí techniky vytahal pařezy. Čeká nás ještě rozdrtit větve. A pak spousta další práce při vybudování zázemí.

Někteří z našich členů jsou i ve výjezdové jednotce a účastní se zásahů na výzvu dispečinku záchranného sboru. Jsme také rádi, že mezi sebou máme i profesionální hasiče.

Naše vedoucí mládeže čeká na podzim školení k chystaným změnám ve směrnicih hry Plamen. Od jara příštího roku vznikne družstvo přípravky, které bude mít novou vedoucí. A ke stávajícím družstvům slíbila pomoc vedoucím jedna z maminek. Jelikož naše řady dost prořídly, uvítáme každého, kdo by měl zájem o dobrovolnou činnost v našem sboru. Lidí zapálených pro dobrou věc není nikdy dost. Kdybyste měl někdo zájem, neváhejte se ozvat našemu starostovi Jarduvi Házovi, místostarostovi Martinu Kudibalovi nebo komukoli z našich členů. Budeme rádi.

Přejeme vám krásné léto, užijte si bezstarostné dovolené a prázdniny plné nových zážitků.

Vaši hasiči

